

Deel 7 : Niemandland langs de grenskam

14/08/2007 : Dag 41 : Espot – Estany Major de la Gallina

Vertrek : 7u20

Aankomst : 17u30

Wandeltijd : 8u10

Afstand : 35km

Klimmen : 1900m

Dalen : 810m

De toon voor de komende week is meteen gezet.

Gisteren spookten voor de zoveelste keer die straffe zinnen uit het boekje van Ton Joosten door mijn hoofd : “Het eerste wat me te binnen schiet wanneer ik denk aan dit deel van de tocht, is dat de trekker genadeloos met zichzelf wordt geconfronteerd. Lange etappe’s, ontoegankelijke gebieden, het voor een deel ontbreken van bemande berghutten en de eenzaamheid onderweg zijn factoren die ervoor zorgen dat hoge eisen worden gesteld aan de zelfredzaamheid. Voor je ligt ongetwijfeld het hardste gedeelte van de oversteek. Wanneer je er achteraf op terugkijkt, zal je moeten vaststellen dat er op weg naar Mérens-les-Vals dingen zijn gebeurd die je niet meer loslaten. Dit is geen tocht waar je enkele leuke herinneringen zult overhouden, maar een indringende gebeurtenis die je voor de rest van je leven met je meedraagt. Een tocht met een geweldige impact.”

Een dag later besef ik al verdomd goed waar Joosten het over heeft.

Mijn wekker ging om 6u30. Ik zette er stevig de vaart in want had sowieso een lange dag voor de boeg, met een beetje geluk tot in de kern van het Mont-Roig-massief. Rond 7u20 wandelde ik de nog slapende camping uit. Tien minuutjes later in Espot eenzelfde tafereel. Ik kwam in het hele dorpje drie mensen tegen : een bouwvakker die ook van de ochtendkoelte gebruik maakte en al aan het werk was, en twee dronkaards, jongen en meisje van vooraan de twintig, die een telefooncel aan het molesteren waren. Ik had geen zin in herrie en liep gewoon door. Het licht was heel erg zacht vanmorgen, nevelslierten hingen in de verte in het Vall d’Aneu.

De GR11 bleef eerst wat op hoogte op een aardewegje alvorers via een steil pad af te dalen naar de vallei, waar ik het asfaltwegje richting Jou oppikte. Een groot bord vertelde mij dat deze weg nog maar net was opgesmukt dankzij een subsidieproject van de Europese Unie. Vroeger liep er naar de dorpjes Jou en Son enkel een stoffig aardewegje. De GR11 was natuurlijk niet van parcours veranderd en dus moest ik enkele kilometers over het asfalt. Nadat een kort klimmetje waarbij ik de haarspeldbochten van de weg coupeerde erop zat was het ontspannen wandelen in een groen landschap, met naar rechts mooie uitzichten op de vallei en in het noordoosten de Serra de Campirme en het Mont-Roig-massief, waar ik naartoe ging. Ik genoot van het wandelen met een vederlichte rugzak (zo ervaarde ik die 15kg toch na anderhalve maand), straks zou het andere koek gaan worden.

Na een klein uurtje asfalt bereikte ik iets na negenen Jou. Ik bleef de GR11 volgen en na een korte zigzagafdeling bereikte ik uiteindelijk het Vall d'Aneu in de buurt van La Guingueta d'Aneu. Even zoeken aan de grote weg om de juiste afslag te vinden die me naar het brugje over de rivier zou leiden. Ik was nu plots in een heel verrassend landschap terechtgekomen. Een brede groene vlakte, brede rivier met quasi stilstaand water. Elzenbosjes, ratelpopulieren, vlierstruiken, fluitende merels. Ik waande me zowaar langs de Scheldeboorden ergens tussen Gent en Oudenaarde. Na een voetgangersbrugje over het water te zijn overgestoken wierp ik er na goed twee uur wandelen voor een eerste keer de rugzak af aan een picknicktafel met zicht op de rivier. Een man was het lange gras aan het zeisen. Op wat geruis van de grote weg en het geluid van de zeis na was het volkomen stil hier. Ik was gecharmeerd door deze vreemde groene oase midden in het ruige berglandschap. De bergtoppen werden gereflecteerd in het rimpelloze wateroppervlak. Zo een hoekje dat je enkel kan ontdekken op lange doorgaande tochten. Het bewijs dat ook overgangsetappes kunnen verrassen.

In dit kader wandelde ik verder naar Escalarre, en vandaar over een asfaltwegje naar Esterri d'Aneu. Dit moeten zowat de vlakste kilometers van de hele tocht zijn geweest. Ik bereikte Esterri d'Aneu iets voor elf uur. Bij een man die z'n terras aan het schilderen was informeerde ik naar een supermarkt. Enkele honderden meters verder kon ik dan m'n inkopen doen. Het was

een gebouwtje waar veel te veel in stond, iemand dwarsen in de smalle gangen tussen de rekken was totaal onmogelijk dus legde ik nogal wat afstand achterwaarts af. Geen muzak maar Rolling Stones en Beatles. "Come together", dat ik al een hele week aan het nurieën was, kon ik nu eens luidop meezingen, wat mij wel wat vreemde blikken opleverde. Muesli of crunchy was er hier niet, dus kocht ik 7 dozen Kellogs van 300g (eentje voor elk ontbijt), met chocoladebrokjes. Op de voorkant van elk pak prijkte in grote letters "Opercion Bikini!" met bijbehorende tekening. Een afvallingskuur, net wat ik nodig had, zucht. Er liep een Spaanse trekker rond die de oversteek in de omgekeerde richting deed in meerdere jaren. Hij sprak enkel Spaans dus was ervaringen uitwisselen zo goed als onmogelijk.

Uiteindelijk liep ik met 7kg eten en 3 liter water extra de winkel uit, en zo ging het rugzakgewicht in één snok naar halverwege de twintig kilo. Oesj, dat deed efkes pijn. Iets na half twaalf kon ik weer op pad. Aangezien ik de Coll de la Cornella had geschraapt was het nu mijn bedoeling om eerst via een zeer rustig asfaltwegje naar Cerbi te klimmen (9km) en vandaar via een N-NO gerichte vallei naar het hart van het Mont-Roig-massief te klimmen in

de buurt van de Esatanys de la Tartera. Het was nu stilaan warm aan het worden en ik was blij toen rond 13u15 eindelijk Cerbi in zicht kwam. Over een grindwegje ging ik nog even door tot de Bordes d'Auros, waar ik een langere pauze nam. Ik had er daar al bijna 25km en 700 klimmeters opzitten en er kwam nog veel meer aan. En dat met die loodzware rugzak... Er kwam intussen al ferm wat cumulusbewolking opzetten dus beperkte ik mijn middagpauze tot een halfuurtje.

Daarna begon ik de vallei door te klimmen. In het begin was er nog een mooi paddeke afgebakend met stenen muurtjes omdat dit ook een soort bedevaartsroute was naar het plaatselijke heiligdom Sant Beado. Maar hoe hoger ik klom, hoe vager het pad werd en vanaf het Planell d'Ernari was het niet veel meer dan de schaarse sporen aaneenknopen. Steenmannetjes waren er meestal al helemaal niet. Gezien de route nogal straightforward was (ik moest gewoon door het dal omhoog) leverde het niet al te veel problemen om mijn weg te vinden. Ik vroeg me af hoeveel mensen op een jaar eigenlijk deze route zouden nemen. Het zou me verbazen als het er veel meer dan 100 zijn. Ik kwam de hele namiddag lang alvast enkel wat koeien tegen.

Ik was echt helemaal alleen in deze boomloze vallei, die werd gekenmerkt door een zee van bosjes lage struiken. Links en rechts de steile, kale valleiflanken, het donkere graniet. Dit was eigenlijk geen mooie vallei. Maar wel een hele bijzondere. Het ruige hart van het massief. Ik voelde me hier absoluut alleen, op een zekere manier zelfs een beetje eenzaam of in de steek gelaten. Dit landschap ademde een soort vijandigheid uit, iets dat ik nergens anders in de hele Pyreneeën ervaarde. Ik voelde me hier niet op mijn gemak, en was blij toen nabij het Estany de Buixesse alles plots wat vriendelijker werd. Rond 16u15 bereikte ik dan uiteindelijk

het Estany de la Tartera, aan de voet van de Mont Roig. Ik voelde dat het beste er stilaan vanaf was en had dit punt vooraf als het hoogst haalbare voor vandaag voorzien. Maar om een of andere reden vergat ik de vermoeidheid even en besloot ik om na een korte pauze gewoon nog een stuk door te gaan.

Een klimmetje van niets, waarbij de steenmannetjes mij een pak meer houvast boden dan de voorbije uren, loodste mij over het klassieke HRP-parcours naar de Coll Curios. Dit is een

punt waar nogal wat mensen fout lopen, dus was ik op mijn hoede. Maar dat bleek zelfs niet nodig, want drie mensen waren hier net een grote houten paal met wandelwijzertjes aan het heien. Ik maakte een praatje (een goed excuus om weer even te pauzeren want fysiek was ik nu bijna op) en genoot nog even van het uitzicht op Estany de Calaberente en verder

weg het grote Estany de la Gola. Daarna trok ik langs het hele mooie Bassa de Curios (heel geschikt voor bivak!) de volgende col over. Van hier had ik nu een overzicht over het enorme donkerkleurige Estany Major de la Gallina, met in de verte de hele opvallende Pic de Montarenyo (2623m). Ik daalde langzaam af, door de vermoeidheid was ik niet meer zo geconcentreerd. Rond 17u30 bereikte ik finaal mijn bivakplek, aan het langgerekte meertje net ten noorden van het grote Gallina-meer. Ik plofte neer in het gras en bekeek met enige zelf-bewondering op de kaart het stuk dat ik vandaag had afgelegd. 35km en 1900m geklommen, het grootste deel met een loodzware rugzak. Trots op mijn eigen prestatie. De waanzinnige week is begonnen.

15/08/2007 : Dag 42 : Estany Major de la Gallina – Estany Romedo Dalt

Vertrek : 6u55

Aankomst : 16u45

Wandeltijd : 7u50

Afstand : 20km

Klimmen : 1420m

Dalen : 1800m

Extra bergtoppen : Tuc de Certascan (2853m)

Mijn wekker ging vandaag al om 6u. Gisteren hadden de werklieden op Coll Curios mij verteld dat er vandaag onweer werd verwacht en dat nieuws was mij via SMS bevestigd door het thuisfront. En ik wou zo graag de Col de Certascan overgeraken, dat moest dus voor 15u gebeuren om het een beetje safe te spelen. Vandaar. Om 6u50 was ik al vertrekkensklaar. Het licht van de ochtendzou streefde dan net de topjes van de hoogste bergen. Al snel

ontplooidde zich een fenomenaal schouwspel van felrood-belichte bergen met daaronder in de diepte verstrooid de Gallina-meertjes. Ik was hier tijdens het dalen zo door afgeleid dat ik al snel het juiste spoor kwijtgeraakte en teveel in oostelijke richting ging, te ver van de meren vandaan. Door een redelijk steile strook gras daalde ik ter hoogte van het tweede meer dan maar terug naar het juiste spoor.

Er stond niet het minste golfje op het water, de reflectie van de bergen was perfect.

Het was tijdens het tweede deel van de afdaling naar de onbemande Refugio de Mont-Roig toch wel opletten want er moest regelmatig worden gedaald op steil aflopende rotsplaten waarop mijn Vibramzolen, nat door het oversteken van talloze drassige stukjes gras, te makkelijk naar mijn zin op weggleden. Een laatste hindernis voor het bereiken van de hut was een klein ravijntje dat ik moest overgeraken. Dichtbij de uitvloeit van het meer vond ik na enig zoekwerk een plekje waar ik met wat geklauter kon oversteken. De mensen die aan de hut zaten te ontbijten met zicht op het Certascan-massief leken in elk geval niet van plan mij een handje te helpen door bijvoorbeeld mijn wandelstokken aan te nemen. Ze hadden ook een hond die nogal opdringerig was. Ik heb een hekel aan honden in de bergen. Horen er gewoon niet thuis. Ik zei goeiedag tegen de mensen maar had geen zin om een gesprek aan te knopen en liep dus maar direct verder naar beneden.

Nabij de cabane vond ik een met rode stippen gemarkeerd pad dat eerst nog eventjes in de richting van het Estany de Llavera liep alvorens te beginnen dalen naar de vallei. Hier en daar was het nog redelijk steil, maar eenmaal de valleibodem bereikt waren de moeilijkheden van de baan. Ik liep stroomafwaarts van de beek door over een schaars gemarkeerd en onduidelijk pad dat tussen enkele kleine kloven laveerde. In de rug was er een mooi zicht op de dubbele top van de Mont Roig. Toen het spoor even verder de eerste grote struiken en het bos indook raakte ik de markeringen al snel helemaal kwijt. Ik volgde een iets noordelijker koers op de hellingen en zag al snel een cabane staan waar enkele paarden aan het grazen waren. Ik vermoedde dat er vanaan die cabane wel een herdersroute naar Noarre zou lopen en klom er dus naartoe. En zo had ik inderdaad meteen een mooi nieuw spoor te pakken dat mij keurig door het bos naar beneden leidde. Ik kwam zelfs de herder tegen, die

me in het Spaans vroeg of z'n caballos (paarden dus) bij de hut stonden. Ik begreep zelfs wat hij vroeg en antwoorde met een "si", waarna ik, toen hij een babeltje wou beginnen, probeerde duidelijk te maken dat ik geen Spaans sprak maar z'n vraag wel begrepen had. Hij wenste mij nog een goeie dag en ik trok weer verder.

Aan het Pleta Palomera stak ik de beek komende van het Estany del Port over en pikte een brede grindweg op. Enkele andere Spaanse trekkers waren hier aan het slenteren en ik stak ze al snel voorbij. Een wegwijzertje vertelde mij wat verder dat ik een klein pad naar links moest inslaan om Noarre (1600m) te bereiken. Over het algemeen is de bewegwijzering in Catalonië een stuk beter dan in Aragon, zelfs in onbekende wandelgebieden als dit. Niet veel verder bereikte ik dan het mooie gehucht, met oude natuurstenen huizen en een mooi uitzicht op het Mont-Roig- en Certascan-massief. Er stond een grote tent opgesteld aan één van de huisjes, een jeugdvakantiekamp vermoed ik. Aan een meid van een jaar of 16 vroeg ik of er ergens water te vinden was hier en ze toonde me de weg naar een bron met kraantje midden tussen de huisjes. Het was nog maar 9u45 en ik had er al een mooie afstand opzitten. Ik nam na drie uur stappen m'n eerste pauze in de schaduw van een berkenboom, vulde mijn 3L water terug helemaal bij en at bijna een halve kilo cake in één keer. Een bewoner van een van de vakantiehuisjes kwam nog een praatje maken. "La vie tranquile", noemde hij het hier.

De beklimming naar Col de Certascan is een in drie trapjes. Na een rustige aanloopstrook gaat het in steile zigzags door het bos omhoog tot een eerste groene vlakte doorweven met stroompjes op goed 2000m. Onderweg hield ik even in omdat een koppeltje van in de dertig naakt stond te genieten van een douche onder een waterval. Ze konden er gelukkig mee lachen en ik wenste ze nog een prettige dag verder. Daarna ging het eventjes heel steil omhoog, waarbij ik soms mijn handen wat gebruikte, tot een tweede vlakte met een klein meertje op zo'n 2150m. Eenmaal die voorbij klom het pad gestaag verder, eerst in het gras, daarna door wat puin, tot de Coll de Certascan (2605m) die ik reeds van ver zag liggen. De mooie Estanys de Guerrosso liet ik daarbij een stukje links van me liggen. Het was een hele mooie open klim waar de prachtige bivakplekjes voor het oprapen lagen. Ik nam onderweg tweemaal twintig minuutjes pauze en klom rustig door naar de col en bereikte die zo rond 12u45. Ongeloofelijk vroeg eigenlijk, in enkele uren tijd was ik echt van het hart van het Mont-Roig-massief tot het hart van het Certascan-massief gelopen.

Er was wel wat volk op de col en allemaal schenen ze de Tuc de Certascan (2853m) te willen doen. En inderdaad, gisteren in het Mont-Roig-massief was het er niet van gekomen, maar deze top lag er gewoon om beklommen te worden. Mijn rugzak liet ik achter op de col. Het was een vrij eenvoudige klim, enkel de slotmeters was enig handen- en voetenwerk niet ver weg toen ik van linksaf de smalle topgraat benaderde over grote rotsblokken. In 25

minuutjes vanaf de col had ik de klus geklaard. Het uitzicht mocht er, ondanks de wat ondoorzichtige lucht, echt wel zijn : als blikvangers waren er het Estats-massief (vlakbij nu), een terugblik op het Mont-Roig-massief en verder weg de zuidelijke toppen van de Aiguestortes, waar ik ondermeer de Pic Peguara kon ontwaren. In het noordwesten was er natuurlijk de opvallende Mont Valier, en ver in de diepte lagen meertjes als de Estanys de Guerosso en het Estany de Certascan uitgespreid. Na een kwartiertje daalde ik terug af en rond 14u stond ik terug op de col. Ik raakte aan de praat met enkele Spanjaarden die alles, werkelijk alles wilden weten over mijn tocht. Rond 14u30 vertrok ik dan uiteindelijk naar de Refugi de Certascan. Er had zich intussen nog steeds geen cumulusbewolking gevormd en ik werd er vrij gerust op dat het ook vandaag niet zou gaan onweren.

Na de afdaling tot het stuwmeer en het omtrekken ervan langs de rechterkant was het niet ver meer tot de hut. Ze lag een beetje verboren achter een heuveltje. Ik dronk een colatje, informeerde opnieuw naar het weerbericht en was rond 15u30 weer op pad. Het was intussen weeral een hele lange etappe aan het worden. Gezien het mooie weer en het feit dat men voor morgen toch nog steeds niet al te veel goeds voorspelde wou ik graag nog wat voorsprong nemen om het schema en al tot het Estany Romedo de Dalt wandelen. Het reguliere pad daalt eerst een heel stuk af om daarna terug 200m te klimmen om over de Serra de Lluri te geraken. Ik wou die nutteloze klim- en daalmeters vermijden en knoopte wat sporen aaneen links op de helling, richting een spoor dat ik wat verder de kleine kam zag oplopen. Zo bereikte ik al heel snel deze rug, vanwaar ik de meren als Estany de Seno, Estany Romedo de Dalt en Estany Romedo de Baix al zag liggen.

Er reste nu enkel de afdaling van goed 100m. Maar dit spoor had mij naar een punt geleid waar de andere kant van de kam eigenlijk gewoon te steil was om af te dalen. De enige goeie beslissing was hier geweest om terug te keren, of in zuidelijke richting de kam te volgen tot het punt waar de helling minder steil werd. Maar om één of andere reden liet mijn gezond verstand mij hier in de steek en begon ik toch af te dalen. Al snel zat ik hopeloos vast op een helling, soms 60° steil, en helemaal overwoekerd met laag struikgewas waar je je helemaal in versukkelde om af te dalen op zo'n steile helling. Het is de enige keer van de tocht dat ik het gevoel had onverantwoord bezig te zijn. Een weg terug was er niet meer, deze helling was onmogelijk te beklimmen. Toen ik even helemaal vast zat boven op een steil rotswandje begon ik mijzelf vijf minuten lang uit te kafferen. Ik was bang, zag mijzelf daar al met een gebroken been beneden liggen. Na enige minuten wist ik mij te vermannen, mijn angst te controleren en de wand van minstens 70° en met heel weinig grepen uiterst geconcentreerd met de rug naar de diepte af te klauteren.

Eenmaal deze hindernis overwonnen kon ik makkelijker verderdalen tot het meer. Aan de zuidoostpunt vond ik een prachtige bivakplek. Maar ik kon er maar matig van genieten. Mijn exploit van daarnet had mij op enkele minuten tijd mentaal compleet doen leeglopen. Het voordeel met zo'n dommigheid is dat het zo'n indruk nalaat dat het je later niet meer zal overkomen. Pas later op de avond vond ik mijzelf en mijn zelfvertrouwen terug. Het was een heldere, warme avond en ik zwom een kwartiertje in het koude meer alvorens de tent op te zoeken. De zon moest dan nog ondergaan.

16/08/2007 : Dag 43 : Estany Romedo de Dalt – Refuge du Pinet

Vertrek : 7u40

Aankomst : 16u20

Wandeltijd : 7u05

Afstand : 15km

Klimmen : 1500m

Dalen : 1380m

Ondanks het feit dat ik iets voor negenen was gaan slapen met een heldere hemel, tikte rond één uur 's nachts al de regen op het tentzeil. Onweten deed het niet dus ik kon goed doorslapen. De wekker ging wel meteen van 6u naar 6u30. Pas rond 7u40 was ik uiteindelijk klaar om te vertrekken. Mist en grijze lucht zijn nefast voor mijn ochtendtempo. Langzaam daalde ik eerst naar het Estany Romedo de Baix, dat door het pad langs de zuidkant omtrokken werd. Er waren twee kleine klauterpassages met kabelzekering langs het meer maar die zorgden ondanks regen en mist niet voor problemen. Een beetje tot mijn verbazing kon ik gewoon een rood-wit gemarkeerd pad blijven volgen naar het noorden, langs de Rio de Guilo. Ik zou nog eventjes door het dal vervolgen om dan naar het oosten te beginnen klimmen richting Port d'Artigue, waar ik Spanje na twee weken opnieuw zou inruilen voor Frankrijk.

Op de kaart stond de afsplitsing ingetekend ter hoogte van een klein meertje. Daar zag ik niet meteen iets dus liep ik nog wat verder. Maar na 500m, bijna ter hoogte van het Estany de Guilo, had ik nog altijd niets opgemerkt. Aangezien ik vermoede dat een pad dat hier nog zou afsplitsen allicht naar de Port de Lladorre zou gaan, een iets noordelijkere pas, besloot ik op mijn stappen terug te keren en verder te zoeken naar het pad naar Port d'Artigue. In normale omstandigheden zou ik wel gewoon de Port de Lladorre zijn opgegaan, maar nu was het lichtjes aan het regenen en was er boven de 2200m niets te zien vanwege de mist. Ik had dus niet zo'n zin in avontuurtjes op een route die ik niet kon zien en waar ik niets van wist. Bovendien zat het voorval van gisternamiddag nog vers in het geheugen.

Ik liep terug tot nabij het Estany Romedo de Baix maar vond nog steeds niets. Ik liet de rugzak dan meer even achter en klom een 100-tal meter hoger op de helling om daar nog eens het traject af te lopen. Misschien dat de splitsing onduidelijk was maar er hogerop wel een pad was. En zo vond ik na bijna een uur zoeken redelijk naar het noorden inderdaad een pad, dat dan nog rood-wit gemarkeerd was ook! Met andere woorden, gewoon hetzelfde pad dat beneden door het dal liep. Blijkbaar ligt de afslag ergens ter hoogte van het Estany de Guilo en loopt dit pad dan een heel stuk in ZZO-richting terug. Ik vloekte een beetje op de kaart, ging mijn rugzak halen en klom dan terug naar dit pad. Er zat nu iemand kort achter mij aan en ik wachte hem even op. Het was een Spanjaard die ik gisteren aan de Certascan-hut ook al had gezien. Hij deed de route "Portes del Rey" ("de poorten tot de hemel"), een vijfdaagse tocht Tavascan-Noarre-Col de Certascan-Refugi de Certascan-Port d'Artigue-Refuge du Pinet-Port de Sottlo-Refugi de Vallferrara-Areu-Tavascan. Hij klom wat trager dan ik gewoonlijk deed maar ik bleef toch bij hem. Ik wist namelijk dat aan de oostkant van de col iets minder aangenaams op ons wachtte, waar ik het in dit weer geen overbodige luxe bij vond om niet alleen te zijn.

Rond 10u30 bereikten we dan uiteindelijk de col, wat betekende dat ik bijna 3u had gedaan over een belachelijk kleine afstand. Ik checkte vlug even voor GSM-ontvangst en gaf een teken van leven aan het thuisfront. Daarna begonnen we te dalen. En de oostkant van de col was inderdaad een ware hel : een blokkenveld dat in die anderhalve maand z'n gelijke niet

had gekend. Bijna 300m dalen over grote, losse blokken, door de mist niet ziend waarheen, alles spekglad door de regen. Op en top geconcentreerd blijven was de boodschap. Zo'n blokkenveld is altijd een gigantische uitdaging. De hersenen die voor elke stap een automatische berekening doen waar het zwaartepunt van de losse stenen ligt. De helling was helemaal niet steil waardoor we

maar tergend langzaam hoogtemeters overbruggden. En als het zicht heel even verbeterde tot 100m, zagen we altijd hetzelfde : blokken, blokken, blokken. Altijd maar blokken. Het was hier echt niet makkelijk. Pas na meer dan een uur kregen we eindelijk terug vaste grond onder de voeten.

Even verderop ging onze Spanjaard binnendoor over een vaag spoor met hier en daar een gele stip. Met deze mist had ik geen zin om mij vast te lopen en ik besloot om gewoon helemaal af te dalen naar de parking op 1200m en vandaar te klimmen naar de Refuge du Pinet, op 2280m. Vandaag ging ik toch niet meer tot voorbij de refuge, daar verwachtte ik geen bivakbare plekjes meer. En als ik te vroeg aankwam zou ik me toch maar zitten vervelen in de mist. Dus koos ik voor zekerheid en daalde verder over het rood-wit-gemarkeerd pad, eigenlijk niet veel meer dan een spoor in het lange, natte gras. Getten waren geen overbodige luxe geweest. Mijn schoenen werden doornat en tot in de vallei werd ik vergezeld door het zuigende geluid van mijn doorweekte kousen in voor voor de rest muisstille, mysterieuze grijs.

Rond de Mespelat-hut daalde ik dan finaal onder de wolkenbasis. Het was intussen ook gestopt met regenen. Ik kwam een Franse koppel van rond de 60 tegen. Ook zij waren heel benieuwd naar mijn tocht. Nadat ik een vijftal minuutjes een en ander had verteld daalde ik verder door de mooie, maar toch ook niet uitzonderlijke vallei. Ik zag natuurlijk ook de bergtoppen niet. Ik stapte stevig door en bereikte rond 13u30 dan het stuwmeertje nabij de parking. Na meer dan 5u (!) hield ik hier mijn eerste pauze van de dag. De calorieën waren meer dan welkom. Het laatste halfuur had ik mijn energietank volledig voelen leeglopen. Ik vulde mijn watervoorraad ook opnieuw wat aan. Na goed drie kwartier begon ik dan langs de andere valleiflank te klimmen naar de Refuge du Pinet.

Eerst ging het in haarspelden omhoog door het bos. De boomgrens en de wolkenbasis vielen mooi samen op zo'n 1600m. Vandaar was het dus weer zoeken in de mist. Maar dit pad was een stuk meer belopen (de klassieke Estats-route) en ik had geen probleem om op het juiste spoor te blijven. Bovendien was alles goed gemarkeerd in rood-wit. Ik klom als een beest. Eén keer een korte drinkpauze, maar voor de rest gewoon de 1100 klimmeters in één ruk omhoog in minder dan twee uur op een tempo dat ik zelfs als relaxed ervaarde. Om 16u20 doemde de refuge links van mij plots op uit de mist. Zonder hoogtemeter en het gebrom van de generator was ik er in de mist allicht gewoon voorbijgelopen.

Ik kocht een warme chocomelk en vroeg aan de vriendelijke gardien of ik in de hut mocht koken. Dat mocht ik, als ik voor 19u, de schafttijd van de huttengangers, de tafel kon vrijmaken. Dat deed ik met veel plezier, en daarna wisselde ik nog wat ervaringen uit met andere wandelaars. Allemaal wouden ze morgen, net als ik, de Estats op. Ook bij de huttenwaarden was hier een zekere zenuwachtigheid, want overmorgen was er de jaarlijkse "Marathon d'Estats", waarbij men van helemaal in het dal tot de top van de Estats loopt en terug. De hut was een checkpoint en bevoorradingsplaats, maar door de mist kon de helikopter voorlopig niet komen om de noodzakelijke spullen af te zetten. Verder was er weer de fijne ego-strelende vaststelling dat men veel respect en zelfs bewondering toonde als ik vertelde vanwaar ik kwam en wat ik al allemaal had gedaan hier in de Pyreneeën. Wat een verschil met het Baskenland, toen de mensen dan meestal een reactie hadden van "manneke, ge weet niet waar ge aan begint, dat kunt ge nooit". Nu lijkt men er van uit te gaan dat ik het zal halen. Rond 20u dook ik de druilerige avond in om aan de overkant van het kleine meertje mijn tent te gaan opstellen en te gaan slapen.

17/08/2007 : Dag 44 : Refuge du Pinet – Estany de Sottlo

Vertrek : 12u00

Aankomst : 17u15

Wandeltijd : 4u45 + 0u55

Afstand : 9km + 3km

Klimmen : 1100m + 250m

Dalen : 980m + 250m

Extra bergtoppen : Montcalm (3077m), Pic d'Estats (3143m), Pic Verdaguer (3132m)

Omdat men had voorspeld dat het weer stelselmatig zou verbeteren had ik geen wekker gezet. Uitslapen mocht ook al eens na drie toch wel zeer stevige dagen. Om 7u, 8u, 9u en 10u stak ik telkens even mijn hoofd buiten, maar keek steeds uit op datzelfde grijs. Om 10u50 was ik het wachten echt beu en begon ik in te pakken. Ik kon dan nog steeds geen 20m ver zien door de dichte mist. Veel huttengangers waren alweer aan het afdalen naar het dal omdat de Estats er blijkbaar niet inzat voor vandaag, en de gardiens waren stilaan wanhopig in verband met de heli. Rond 12u was in vertrekkensklaar. Het zag er niet goed uit maar stilletjes hoopte ik toch dat ik straks boven de wolken zou gaan uitklimmen.

Over een pad waar ik niet veel over kan vertellen aangezien ik niets zag klom ik in zuidelijke richting verder, al gauw over het puin. En dan, op zo'n 2500m, gebeurde het. BAM, van de ene seconde op de andere schoot de mistflard waar ik inzat voorbij en kwamen alle

bergtoppen tevoorschijn. Rechts onder mij een prachtig helder meer. De natte rotsen blonken als diamanten in de brandende middagzon. De Estats, de Sottlo, allemaal kwamen ze tevoorschijn. De bergen en rotsen waren hier opvallend rood gekleurd. Kort daarna boog het pad af naar links en bereikte ik een langgerekt meer, waar ik maar meteen een pauze nam om wat te eten (ontbijt was al uren geleden...) en voor een sanitaire stop.

Daarna klom ik verder tot aan een volgend klein meertje waar nog wat ijs op dobberde. Niet veel verder, op een kleine 2900m, kwam ik dan aan de splitsing van het pad. Naar links vertrokken de routes naar de Estats (3143m) en de Montcalm (3077m), naar rechts de grensoversteek via Port de Sottlo. Ik koos voorlopig voor links en liet zo'n 100m verder mijn rugzak achter om met mijn kleine rugzak-gevalletje de twee pieken te bestormen. Het pad naar de Montcalm was een makkie en al snel stond ik op deze zeer vlakke top, die een eindeloos panorama bood op de wolkenzee in Frankrijk, met enkele toppen zoals de Pic Rouge de Baissies die er nog bovenuit kwamen, en op de hele oostelijke Pyreneeën, met een eindeloos aantal toppen in de richting Andorra waar ik niet echt een naam op kon plakken. Dit was de meest oostelijke 3000-er van de hele Pyreneeënketen maar het was wel duidelijk dat de bergen er nog lang niet opzaten.

Daarna nam ik een rechtstreekse route die mij langs de kam ineens tot de col tussen de Pic d'Estats en de Pic Verdaguer voerde. Er was helemaal niets moeilijks aan, ondanks het feit dat ik nergens onder de 2950m zakte. Daarna was het nog even over de rotsen tot de top van de hoogste berg van de oostelijke Pyreneeën. Het was ongeveer 14u50 toen ik bovenkwam. Het uitzicht was uiteraard fenomenaal : in Frankrijk lag er dat dikke stratusdek

waar de bergtoppen hoger dan 2500m bovenuit staken. In het zuiden en westen was Spanje helemaal vrij van wolken. Ver in de diepte lagen hier het Estany d'Estats en het Estany de Sottlo. In die buurt wou ik straks ergens bivakkeren. Verder weg het Vall Ferrara en de opvallende Monteixo. Onder de Pic de Baborte in het WZW zag ik enkele meertjes liggen. Daarachter lagen, veel verder weg, de toppen van de Aiguestortes. In het westen

waren er vlakbij de Pic de Sottlo, waar ik straks misschien nog opwou. Van hier zag het er niet makkelijk uit. Daarachter waren er het Mont-Roig-massief en in de verte het Maladeta-massief, dat echter grotendeels verborgen zat achter wat cumulus-bewolking, zodat ik de Aneto van hier niet te zien kreeg. Wat noordelijker was er de Tuc de Certascan, waar ik eergisteren nog op de top stond. In het oosten keek ik opnieuw uit op al die toppen in de buurt van de Frans-Andorese grens. Geen ervan was echt in het oog springend, maar het zag er best nog wel indrukwekkend uit.

Ik bleef een klein halfuur op de top en liet nog een fototje trekken door enkele Spanjaarden. Daarna daalde ik weer af naar de col en klom naar de Pic Verdaguer, een zusteropje van 3132m iets meer naar het westen. Van hier had ik een iets beter uitzicht op de kam ten noorden van de Col de Sottlo. Na vijf minuutjes begon ik dan uiteindelijk echt af te dalen en beneden pikte ik opnieuw mijn rugzak op. Ik vulde mijn watervoorraad bij aan een klein smeltwaterbeekje en ging daarna op weg naar de Col de Sottlo. Deze col verraste mij toch een beetje qua moeilijkheid. Eerst moest ik enkele kleine maar steile sneeuwveldjes traverseren en daarna was het nu eens wat handen- en voetenwerk op de rotsen, dan weer een steile puinhelling opploeteren. Moeilijk was het uiteindelijk niet maar het kroop wel in de kleren. Iets na 16u

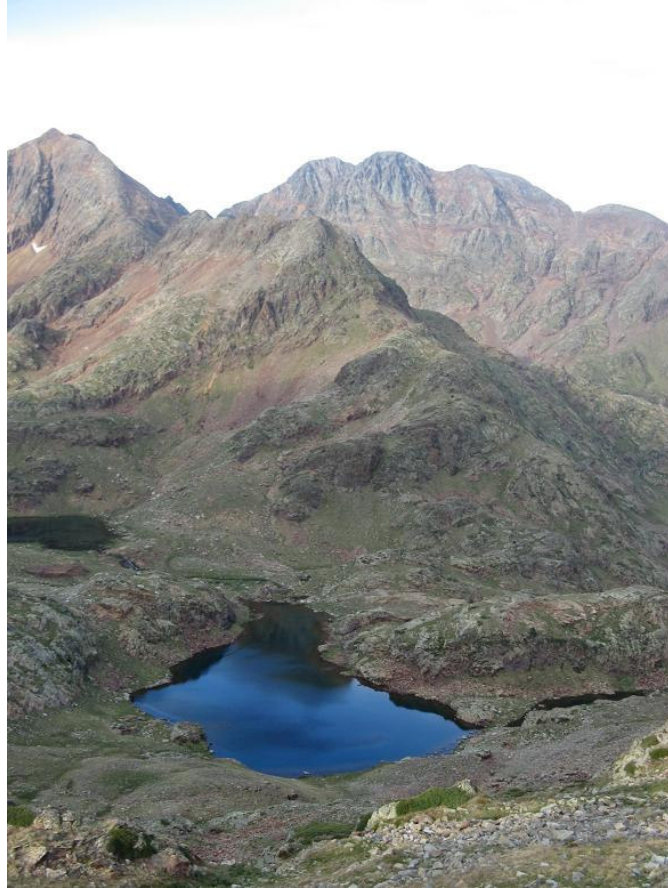
bereikte ik dan de col, een nauwe bres in de rotsachtige kam. Hier besloot ik ook de Pic de Sottlo te schappen. Zonder rugzak was ik wel zonder problemen boven geraakt maar met rugzak was het wel erg lastig geworden op de zeer steile puinhellingen. En ik wou vanop de top liefst rechtstreeks doorsteken naar de Estany de Sottlo in plaats van opnieuw zonder rugzak heen en weer naar de top te lopen.

Ik begon dus meteen te dalen aan de Spaanse zijde. Het was een hele mooie afdaling richting Estany d'Estats, dat ik steeds in de diepte zag liggen. Aanvankelijk ging het nog over het puin, maar naarmate het meer dichterbij kwam werd de helling minder steil en kreeg ik stilaan weer meer groen onder de voeten. Een Spanjaard met een pijnlijke knie was hier aan het sukkelen. Ik liep langs de westoever langs het Estany d'Estats en daalde nog even door tot het Estany de Sottlo, waar ik aankwam omstreeks 17u15. Toen ik dit van dichtbij overschouwde begon ik meteen de kwijlen van de bivakplek die ik hier had opgemerkt : een soort natuurlijk terras aan de noordzijde van het meer waar de beek langsstroomde, en dat zo'n 30m boven het meer en de alluviale vlakte uittorende. Ik overschouwde het hele meer uit de hoogte, had een prachtig uitzicht op de Monteixo-kam, een prachtig groen grasveld, water op 20m afstand. Manman, wat een bivakplekje. Een van de mooiste van de hele oversteek.

Ik maakte m'n avondmaal en nam daarna bij het mooie avondlicht enkele foto's van het bivak. Veel had ik vandaag eigenlijk niet gewandeld dus besloot ik om nog eens mijn schoenen aan te trekken en tot de Col de Baborte te lopen, waar ik veel moois over had gehoord. Het was een hele mooie klim, eerst langs een beekje naar een opvallende tandrots, daarna langs

de oever van een meertje, om uiteindelijk door het gras en over wat rotsen tot de col te klimmen. Van hier had ik een fenomenaal uitzicht op de vele meertjes ten noordoosten van de col, waarvan er enkele een hele opvallende diepblauwe kleur vertoonden. Daarachter lagen vier van de 3000-ers van het Estatsmassief : Pic de Sottlo (3072m), Pic Verdaguer (3132m), Pic d'Estats (3143m) en Punta Gabarro (3115m). De puinhellingen op hun zuidflanken vertoonden opnieuw die opvallende rode kleur. Het contrasteerde perfect tegenover het groen lager op de hellingen en de blauwe kleur van de meertjes. Een prachtig panorama. De Pic de Baborte lag er om beklommen te worden maar het was al wat te laat op de avond. Op een volgende tocht zal hij er wel aan geloven.

Ik kreeg ook weer een alarmerend berichtje van thuis : mogelijks vanaf morgenavond, maar zeker vanaf overmorgen, werd opnieuw zeer hevig onweer voorspeld. Bovendien zou het slechte weer mogelijks wel eventjes aanhouden. Ik besloot dat ik er dan morgen nog eens alles zou uitpersen om wat reserve in te bouwen. Ik daalde terug af, zette mij voor de tent nog wat te genieten van het uitzicht alvorens rond 21u te gaan slapen. Met de wekker om 6u.

18/08/2007 : Dag 45 : Estany de Sottlo – Estanys de Tristiana

Vertrek : 7u05

Aankomst : 15u45

Wandeltijd : 6u55

Afstand : 16km

Klimmen : 1500m

Dalen : 1600m

Het was aan het vriezen toen ik rond 6u opstond. Met verkleumde handen pakte ik het bevroren tentzeil in en na mijn dagelijkse portie “Operacion Bikini !” was ik iets na zevenen op weg. Het was zaterdag en heel Catalonië leek te zijn buitengekomen om de Estats te gaan beklimmen. Ondanks het ochtendlijke uur kwam ik heel veel volk tegen op weg naar de Refugi Vallferrara. Die afdaling was trouwens een stuk langer dan ik had verwacht. Eerst daalde ik naar een grote groene vlakte, waarna de beek werd overgestoken en het pad

vervolgens golvend, met enkele korte beklimmingsen, op zo'n 2200m langs de helling liep. De uitzichten op de Monteixo-kam en het Vall Ferrara waren hier adembenemend. Na een tijdje ging het dan uiteindelijk toch echt naar beneden en rond kwart voor negen bereikte ik de hut.

Er was geen levende ziel te bespeuren. De hut werd volop verbouwd en was daarom gesloten. Ik hoorde enkel een hond die ergens achter een houten deur zat opgesloten. Afgaande op het geblaf mocht dat voor mij best zo blijven. De bron was gelukkig niet afgesloten en ik vulde meteen 3L water bij, waarmee ik minstens de Port de Boet hoopte over te geraken. Ik moest nog steeds zuinig omspringen met mijn waterzuiveringstabletten en verwachtte niet meteen betrouwbaar zuiver water te vinden onderweg. Ik at nog wat koekjes en daalde daarna verder naar het Pla de Boet, waar enkele luidruchtige kampeeders hun tent net aan het afbreken waren. Van hieruit begon ik op een rood-wit-gemarkeerd spoor te klimmen naar Port de Boet (2509m).

Het was een heerlijke klim. Lekker ontspannen rustig klimmen door uitgestrekte weilanden waar wat pony's aan het grazen waren. Meestal liep ik een beetje op de noordelijke hellingen van het dal, wat mij prachtige uitzichten opleverde op de kronkelende rivier, en in het zuiden de mooie kam tussen de Monteixo, Pic de Noris en Pic de Sanforts. In de indrukwekkende

kom tussen de Pic de Sanforts en de Pic de Medacorba zag ik de Refuge de Baiou blinken in het zonlicht. Ik had wat moeite om op het juiste spoor te blijven aangezien er eigenlijk bitterweinig spoor was en ik de markering door het felle tegenlicht van de laagstaande ochtendzon maar heel moeilijk kon opmerken. Dus besloot ik na een tijdje om mij niet meer te vermoeien met op de aangeduide route te proberen lopen en maar gewoon op goed gevoel in de oostelijke richting te klimmen tot de col, die in principe vrij opvallend moest zijn, in zicht kwam. Zo kon ik met volle teugen genieten van het uitzicht naar het zuidoosten en zuiden. Deze klim kwam voor mij vrij hoog in de top-10 van mooiste en aangenaamste beklimmingsen die ik al had gedaan. Het terrein liet ook volop toe om rond te kijken zonder meteen te struikelen over losse stenen. Achteromkijkend was nu zelfs de Aneto te zien. Ik was helemaal alleen, niemand gezien tijdens de hele klim. Manman, zalig. Op zo'n momenten besef je maar al te goed waarom er na anderhalve maand nog niet echt iets als een "verzadigingsgevoel" is.

Om 10u50 bereikte ik uiteindelijk de col, en de Franse grens. Er zat een dertiger te pauzeren. Ik begon een praatje terwijl ik een halve cake binnenschrokte. Hij begon meteen over de afschuwelijke weersvoorspellingen. Dat het mogelijks vanmiddag al koekenbak ging zijn. Tientallen liters regen voorspeld. Had hij dat maar niet allemaal zitten zeggen, want nu was ik mijn ontspannen wandelritme van daarnet plots helemaal kwijt en begon ik gejaagd af te dalen. Onder de col leek men bezig met het bouwen van een nieuwe refuge. Het uitzicht op

de Cirque de Mounicou was verbluffend. De toppen aan de zuidzijde van de Cirque waren bijzonder

indrukwekkend en ook naar het noordwesten was het zicht om duimen en vingers van af te likken. Jammer van de onverharde weg die men in brede haarspeldbochten op de oostelijke hellingen had aangelegd. Vrij langzaam daalde ik naar het mooie Etang de Soucarrane, dat ik langs

de zuidkant langsliep om vervolgens een steile duik te nemen naar de valleibodem, waar een beek zich doorheen kronkelde. Ik nam een korte pauze om wat te eten en begon dan te klimmen over opnieuw een rood-wit-gemarkeerd pad naar Port de Boet.

Ik had intussen het zotte plan ik mijn hoofd gehaald om vandaag gezien de weerberichten na de Port de Rat ook nog de Portella de Rialb over te trekken. Op die manier zou het een dag worden van zomaar eventjes 2200m klimmen en dalen en meer dan tien uur stappen. Maar toen ik aan spoedtempo begon te klimmen naar Port du Rat riep ik mijzelf met de wijze woorden “Vandoorne, tis vakantie, geen strafkamp, verdomme!” tot de orde. Met zo’n dagschema zou er niet veel genieten meer bijzijn. Als het weer echt te slecht zou worden en ik niet kon opschieten kon ik me altijd nog eens bevoorraden in Refuge de Rulhe, bedacht ik. Mijn eindpunt voor vandaag zouden nu de Estanys de Tristiana worden. Dat was nog een uurtje of twee-drie stappen van hieruit.

Halfweg de klim kwam ik een zestiger tegen (de tweede mens die ik zag sinds Vallferrara) uit een van de dorpjes uit de buurt. Hij kwam hier elke dag, zomer en winter, en kende in deze Cirque elke rots, elk beekje. Hij had net gedaan met vissen, maar had niets gevangen. We babbelden wat over de Ariège, qua desolaatheid en authenticiteit van het berglandschap inderdaad het van het in de Pyreneeën. Er schenen ook hier nogal wat problemen te zijn met de gieren. Volgens een Europese richtlijn mochten de boeren hun kadavers nietmeer laten liggen. Zo waren de aaseters natuurlijk ook hun voedsel kwijt en nu werden blijkbaar ook levende schapen aangevallen, iets wat voordien nooit gebeurde. De man scheen zelfs te insinueren dat er op deze manier ooit wel eens kinderen zouden worden aangevallen. Na een kwartiertje nam hij met een stevige handdruk afscheid en wenste mij nog veel succes.

Via een kronkelend pad over steile grashellingen klom ik verder door naar de col. Een adder schoot net voor mijn voeten het pad over. Naarmate ik hoger klom kreeg ik prachtige terugblikken op de Cirque. Van nabij de col kon ik de waterspiegel van het Etang de Soucarrane ook weer zien, met daarboven de Pic Rouge. Verder naar het noorden prijken Estats en Montcalm, met tegen de top nog wat sneeuwresten. Ik hield van deze Cirque. Verlaten en o zo mooi. Het was iets na 14u als ik uiteindelijk de col bereikte. Het uitzicht aan de andere kant was een heel stuk minder, met de pistes en skiliften van het skioord Ordino-Arcalis. Meer naar het noorden was er wel nog wat moois met de toppen van de grenskam, zoals de Pic de Tristiana of de Font Blanca. Ik pauzeerde een kwartiertje en begon daarna af te dalen in Andorra. Ik stak de haarspeldbochten van de onverharde weg af langs de skilift en bereikte al snel bar/restaurant "La Coma".

Mensen waren hier frieten en hamburgers aan het eten wat meteen resulteerde in een verhoogde productie van verteringssappen. Maar als ik het restaurant binnenliep kon ik doodgewoon de confrontatie met de drukte en het lawaai niet aan en ik ging direct weer naar buiten. Ik vulde in de kelder mijn waterflessen in de toiletten en gooide mijn afval van vier dagen in de vuilbak. De mensen bekeken mij vreemd, maar wat kon mij dat schelen. Hier had ik ook opnieuw gsm-ontvangst en ik stuurde een berichtje naar huis. Daarna klom ik in de nog steeds uitbundige zon tussen de dagjesmensen door naar de Estans de Tristiana. Ik stak door naar het onderste van de drie grote meren en kwam aan rond 15u45.

Het wemelde natuurlijk nog van de dagjesmensen dus stelde ik niet direct mijn tent op. Ik begon mijn kleren te wassen en legde me daarna in de zon terwijl enkele Spaanse vliegvissers hun kwaliteiten demonstreerden. Ze haalden toch behoorlijk wat vis uit het water, maar gooiden alles terug. Rond 18u begon ik mijn avondmaal te bereiden en eenmaal dat op was

waren ook de dagjesmensen verdwenen. Ik stelde mijn tent op aan de oevers van het meer terwijl een laatste verdwaalde wandelaar passeerde. Rond 20u sprong ik naakt in het meer om ook mijzelf een schrobbeurt te geven. Natuurlijk kwam uitgerekend op dat moment nog een verliefd jong koppeltje voorbij. Ze waren gelukkig niet al te preuts en konden er wel

mee lachen. De bewolking werd intussen zwaarder. Mijn wekker ging om 5u40. We zien wel waar we morgen geraken voor de kermis begint.

19/08/2007 : Dag 46 : Estanys de Tristiana – Refugi de Rialp

Vertrek : 6u50

Aankomst : 10u45

Wandeltijd : 3u05

Afstand : 9km

Klimmen : 650m

Dalen : 910m

Om 5u40 was het nog pikkedonker dus bleef ik nog even soezen voor ik rond 6u uiteindelijk opstond. Ook dan prijkte de melkweg nog aan de hemel. Geen wolkje te zien. Daar kwam echter snel verandering in en toen ik rond 6u50 op pad was dreven de eerste wolkenvelden al binnen vanuit het westen.

Ik weet niet waarom Ton Joosten perse wil kiezen voor een route die aanvankelijk min of meer de uitvloeï van de beek uit het meer volgt, maar volgens mij is dat toch geen al te beste keuze. Het spoor dat met steenmannetjes was gemarkeerd liep al snel uit op enkele rotswandjes, dus begon ik over een ander heel vaag spoor steil af te dalen door het gras, in de richting van een soort waterreservoir langs de grote weg. Het gras zat nog helemaal onder de ochtenddauw, glijpartijtjes en gevloek gegarandeerd. Na een tijdje kwam ik uit op het rood-wit-gemarkeerd pad dat ook van de meertjes kwam. Waarom de kaart en de HRP-route van Ton niet hierover lopen is mij een raadsel. Landschappelijk brengt de route die ik volgde niet veel meerwaarde ne het zou een pak problemen besparen.

Over dit mooie pad daalde ik nu een stuk vlotter door en al snel bereikte ik een klein asfaltwegje, dat ik even volgde in oostelijke richting. Daar stonden enkele orri's, een soort eeuwenoude stenen, ronde hutten, dikwijls met gras op het dak, die vroeger door de herders werden gebruikt. Aan een bocht waar dit wegje terug naar de grote weg draaide stond een groot infobord met wandelroutes. Ik moest nu de route naar Portella de Rialp hebben, die blijkbaar met gele stippen gemarkeerd was. Dit pad maakte echter een enorme, ridicule lus in zuidelijke richting alvorens naar de col te klimmen. Intussen kwamen steeds dikkere wolken aanzetten en het zag er inderdaad naar uit dat het onweer vandaag niet lang zou uitblijven. Ik besloot om het vandaag niet langer te rekken dan de hut van Banyell of Rialp en daar het slechte weer uit te zitten.

Al snel liet ik de gele stippen voor wat ze waren en klom over een redelijk duidelijk pad langs de beek verder richting col. Zo bereikte ik vlotjes het plateau "Coma de Varilles", nabij de boomgrens op zo'n 2100m. Hier vervaagde het spoor plots. Ik merkte een stuk hoger een steenmannetje op en begon door het gras steil te klimmen in ZZO-richting. Zo verreed ik het hele steile stuk langs de beek. Ik bouwde enkele steenmannetjes bij want dit was een goeie route. Een terugblik naar het westen. Behalve het skioord en de liften mocht het best nog wel gezien worden.

Op 2200m traverseerde ik dan over enkele veesporen terug in de richting van de beek en klom net rechts ervan over een kleine kam, soms rotsachtig, soms begroeid met struiken, over een zigzagspoor verder. Vanaf 2300m vlakke alles een beetje uit en werd het voor de hand liggend verderklimmen door het gras naar de col. Ik liet het dikwijls weinig logische geel-gemarkeerde spoor maar voor wat het was en zocht mijn eigen weg naar boven. Daarbij

bleef ik dicht in de buurt van het beekje omdat ik graag de bron wou vinden om zo water te tanken en geen waterzuiveringstabletjes te verspillen. Ik vond de bron en klom daarna met wat extra kilo's makkelijk verder naar de col, die ik omstreeks 9u bereikte. Intussen was ook de laatste blauwe lucht helemaal verdwenen en werden de toppen van de bergen onzichtbaar. Vanop de col kon ik goed zien dat het weer in Frankrijk voorlopig schijnbaar nog een stuk beter was. Ik nam een pauze om rustig te eten en te drinken. Er woei een ijzig koude wind en ik trok al mijn kleren aan.

Er volgde nu een afdaling waarbij ik de gele stippen al snel terug negeerde. Ze staken de weinige puinvelden over op de meest onmogelijke plaatsen. Ik improviseerde dus terug tot ik de Cabana Banyell in zicht kreeg. Het was best wel een mooie afdaling langs de groene zuidelijke hellingen van de Pic d'Arial. Rond 10u30 bereikte ik de cabane. Voor een

noodovernachting voor 1 persoon was dit wel geschikt maar het was toch heel erg krap. Ik was vandaag geen enkele mens tegengekomen. Ondanks de grijze hemel zag het er niet naar uit dat het de eerste twee uur zou beginnen regenen en ik begon weer te twijfelen of ik toch niet nog Frankrijk zou intrekken.

Het was een moeilijke kwestie. De vraag was niet zozeer of ik het onweer straks in de tent zou doorbrengen of in een hutje, maar of ik het risico wou nemen om geblokkeerd te zitten. Mijn plan was om inderdaad voor Frankrijk te kiezen omdat zich hier een heel mooi en wild stuk dicht onder de grenskam aandienende dat ik niet graag wou missen. Anderzijds zou het oversteken van de Port de Banyell ook een "point of no return" zijn. Als ik hier voor Frankrijk koos, dan moest ik in Frankrijk blijven, want er was een heel lang stuk geen enkele makkelijke grensovergang meer die ik in mist kon vinden. Aangezien heel het stuk tot Refuge de Rulhe ongeveer cross-country wandelen zou zijn van de ene col naar de andere over dikwijls onoverzichtelijk terrein, zou mist dus betekenen dat ik gewoon geblokkeerd zou zitten. En aangezien de weersvoorspellingen voor de komende dagen niet al te rooskleurig waren, was die kans eigenlijk niet gering. Daarom besloot ik om alvast vandaag op deze plaats te blijven. Op het kruispunt van paden kon ik dan morgenvroeg aan de hand van het weer beslissen of ik alsnog Frankrijk zou intrekken, dan wel kiezen voor een makkelijkere route langs de Andorese kant van de grens, desnoods via de vallei en de GR11. Op dit punt moest ik de tocht meer met het hoofd lopen dan met de benen. Een foute beslissing kon wel eens een paar vervelende dagen opleveren.

Het was nog vroeg 's morgens en ontgoocheld door de Cabane Banyell besloot ik nog eens te gaan kijken bij de Refugi Rialp, een kilometer verder stroomafwaarts. Een goeie keuze. Een pareltje van een hut. Zes stalen bedden (zonder matras), open haard, EHBO-kastje, gastenboek, alles erop en eraan. Ik installeerde mij maar meteen, ook al was het nog maar 11u. Ik doodde de tijd door nog wat werk te doen voor de gemeenschap, zoals het plastic darmpje hoger op de helling weer in de bron leggen in plaats van ernaast, zodat er weer proper water was aan de hut, en wat hout te sprokkelen, dat ik in het bijhutje legde.

Intussen is het 15u en kan ik zeggen dat ik hier lang niet slecht zit. Buiten is het kermis; regenen, hagelen en bliksemen dat het niet meer schoon is. Ik lekker warm en droog, slurpend van mijn warme pot soep. Nu nog morgenvroeg opstaan met droog weer en het kan gezegd : "Vandoorne, ge zijt goe bezig". De woesterij tussen Espot en Mérens-les-Vals is meer dan gewoon wandelen.

20/08/2007 : Dag 47 : Refugi de Rialp – Refugi de Estany de Juclar

Vertrek : 7u20

Aankomst : 15u40

Wandeltijd : 7u15

Afstand : 19km

Klimmen : 1750m

Dalen : 1440m

Toen ik om 6u20 de wolken aan de Franse kant van de toppen op de grenskam zag prutsen terwijl het hier in Andorra best wel mooi weer was, was mijn besluit snel genomen : Andorra zou het worden vandaag. Een goeie keuze gemaakt dus gisteren Een uurtje later was ik op weg. Ik was blij mijn spullen binnen te hebben kunnen inpakken want er stond een ijskoude wind. Op een drafsje daalde ik af naar de parking op zo'n 1780m. Ook daar hadden ze een weerbericht hangen dat niet al te veel goeds voorspelde voor vannacht en morgen. Gisteren luidde het SMS'je van het thuisfront : "Vanavond regen. Dinsdag ook. Woensdag idem. Koud". Deze jongen moest dus vandaag een degelijke afstand maken. Er was veel hoge bewolking maar de zon kwam er toch ook regelmatig door.

Over een haarspeldende grindweg klom ik naar de Refugi Sorteny. Onderweg kwam ik twee arbeiders tegen die mij zeiden dat het vannacht zelfs ging sneeuwen. Ik nam me voor niemand meer naar het weerbericht te vragen want tegenwoordig bracht dat niet meer al te veel goed nieuws. De Sorteny-hut was er weeral eentje in onberispelijke staat. Vandaar was het klimmen over de GRP, een soort rondwandeling van Andorra. De staat van de paden (dikwijls niet veel meer dan een spoor door het gras) verraadde dat niet veel wandelaars deze route lopen. De markering was nochtans uitstekend. De weg naar boven was dus nogal duidelijk en met mooie terugblikken en rechts de ruige noordflank van de Pic de l'Estanyo ging het geleidelijk door het groen omhoog. Enkel het laatste stukje was wat steiler. Al bij al was het een rustige en genietbare klim. Rond 9u50 zaten de 950 klimmeters erop en stond ik op de Collado de Meners (2713m).

Het was verschrikkelijk koud op de col. Ik deed m'n uurwerk even af om de exacte temperatuur te meten : 4°C, en dat met een stormachtige wind. Ik wilde echt niet weten wat

dat in termen van windchill opleverde. Ik beklagde mij weeral dat ik geen handschoenen bijhad. Ik klom de paardenhekken op de col over en nam een pauze achter enkele beschuttende rotsen. De atmosfeer en het weer deden hun uiterste best om mij te animeren. Mist kroop omhoog langs de Franse kant van de grenskam, die ik over grote afstand kon

overschouwen. Het was een fantastisch schouwspel, en ik was weeral blij dat ik gisteren niet Frankrijk was ingetrokken. Verder bemerkte ik in het zuidoosten boven de bergtoppen een paar goed ontwikkelde lenticularis-wolken. Nu zijn dat niet de wolken waar je als wandelaar naar verlangt aangezien ze dikwijls dramatische weersverslechteringen aankondigen.

In het zuiden raakte ik niet uitgekeken op de Pic de Cabaneta.

In de diepte lagen enkele meertjes waar ik straks zou passeren. Ik had

aanvankelijk de bedoeling om van hieruit ook nog de Pic de la Serrara te beklimmen, maar aangezien deze het grootste deel van de tijd in de mist zat die vanuit Frankrijk omhoog kwam, en aangezien ik best niet teveel tijd verloor met het naderende slechte weer, schrapte ik ook deze top en begon meteen in oostelijke richting af te dalen.

Eerst daalde ik naar het Estany dels Meners de la Coma en daarna nog eventjes in de richting van het volgende meertje. Bij een splitting bleef ik de GRP-markeringen volgen en na een kort klimmetje ging het hoog op de helling met uitzicht tot diep in Andorra, waarbij toppen als de Alt de Griu (2874m) en Pic dels Pessons (2858m) en verder naar het oosten Pic Negre d'Envalira (2825m) het meest in het oog sprongen. Daarna ging het even steil naar beneden richting Refugi Coms de Jan, weeral zo'n mooi onbemand hutje hoog in het dalhoofd van het Vall de Ransol. Het was hier een stuk minder koud en winderig dan daarnet op de col en in de zon nam ik een ruimere pauze. Het was intussen 11u20 geworden.

Na een klein halfuur pauze vertrok ik weer. De GRP werd hier nog onduidelijker maar gelukkig was de markeerder ook hier kwistig met zijn verf omgesprongen. Het ging nu weer omhoog van 2220m tot 2660m, een klim waar ik ongeveer een uur voor nodig had. Er waren mooie terugblikken op de Collado dels Meners, waar ik vandaan kwam, met de Pic Cabaneta (2863m) links van de col en de Pic de Serrara (2912m) rechts ervan. Op beschutte plaatsen lagen nog hele hopen hagel van het onweer gistermiddag. De col boven, die op mijn kaart niet eens een naam heeft, bood een mooi uitzicht op de Cirque de Siscaro met de Pic de Siscaro en de Pic de la Cabaneta (2847m). Van hier overschouwde ik ook het Vall d'Incles. Het lawaaierige Soldeu, waar aan het aantal kranen te zien stevig gebouwd werd, lag verrassend dichtbij. Daarachter lag weeral een lelijk skioord met de pistes die dwars door de bossen liepen en het uitzicht danig verpestten. Het opvallendse waren hier echter de spitse granieten pieken rond het Estany de Juclar, waar ik nu naartoe liep. Ze stonden in schrill contrast met de meer afgeronde pieken die de rest van het landschap bepaalden.

Ik daalde nu even steil af in ZZO-richting en volgde daarna opnieuw de GRP die na een hele steile maar makkelijke afdaling het Estany de Cabana Sorda bereikte, een mooi groenblauw meer dat ingebed lag in een diepe kom onder de Pic de la Coma de Varilles (2755m). Er stond opnieuw een hutje bij het meer, maar ik vond geen bron en gebruikte dus een waterzuiveringstabletje dat ik in een fles water uit het meer deed. Na een eetpauze, waarbij een macho-vent indruk wou maken bij zijn trut-vriendin door mij als zielig af te schilderen en zichzelf als de grote weldoener door mij vanalles (duidelijk niet gemeend) aan te bieden, ging ik weer op weg. Het was dan ongeveer 13u30.

De verdere afdaling in het verlengde van Vall d'Incles was een makkie en al snel stond ik beneden. De Port de Fontargenta, die er van hieruit heel makkelijk uitzag, was de poort naar Frankrijk, maar ik koos ervoor om verder de GRP te volgen. Deze was hier niet aangeduid op mijn kaart maar op de grote overzichtskaart van Andorra die in de hut gisteren hing was ze wel ingetekend en ik had het overgenomen. Het laatste stuk van de dag was echter geen cadeau : de route ging hier een steile, dichtbegroeide helling recht omhoog. Ik moest mij tussen de vegetatie wurmen om vooruit te raken. Het was wel duidelijk dat hier niet veel volk passeerde. Vandaag was is overigens opnieuw geen enkele trekker tegengekomen. Na reeds bijna 1500 klimmeters in de benen te hebben zitten vandaag kroop deze kuitenbijter wel in de kleren. Het klom verschrikkelijk steil verder tot op een soort onopvallende kam, en daarna nog door 2 of 3 kleine couloirs in trapjes verder naar een piepklein meertje onder de Alt de Juclar. Een mooi verborgen hoekje, ik was blij het ontdekt te hebben.

Daarna nóg eens 30 meter klimmen. Ik zag nu stilaan sterretjes. Estany de Juclar was nu echter niet ver meer. Eventjes moest ik wat afdalen naar de beek en na een kort klimmetje,

gedeeltelijk over een echte trap, bereikte ik uiteindelijk rond 15u50 het meer. Een ongelooflijk vroege aankomst eigenlijk, in de wetenschap dat ik Andorra vandaag eigenlijk voor een groot deel van west naar oost had doorkruist. De Refugi de Juclar was weer een propere, maar wel ongezellig grote hut. Ik smeed mijn spullen binnen want met het slechte weer dat op komst was zag ik het wel zitten om een dak boven mijn hoofd te hebben vannacht. Op het terras raakte ik nog aan de praat met een Catalaan die hier vandaag de moeilijke Pic d'Escobes (2779m) had beklommen. Hij ging over een week begin met een oost-west-oversteek via de GR11. Toffe kerel. We wisselden wat ervaringen uit alvorens hij begon af te dalen, hij moest vandaag nog helemaal tot in Barcelona liften.

Er zat ook een vrouw uit Brugge in de hut, die een trektocht deed met haar hond. Ook zij kende heel wat van de Franse Pyreneeën en het was plezant om nog eens in het Nederlands te kunnen praten. Intussen verdwenen de bergtoppen in de wolken en begon mijn barometer stilaan aan een steile duikvlucht. Rond 18u kwam de plaatselijke jeugd de hut binnengevlogen. Hopelijk maken ze het niet te bont straks. Om 20u, wanneer het intussen was beginnen gieten en al volop duister aan het worden was, kwamen nog wat Fransen binnen. Het absolute voorbeeld van hoe het níet moet in de bergen. Ze hadden een baby bij, waren duidelijk veel te licht gekleed en vonden de weg niet naar beneden. Een vrouw bleef hier met de baby achter, ze hadden niets meer van eten of wat dan ook dus boden wij ze wat aan. De rest van het gezelschap, waaronder enkele kinderen tussen 6 en 12, stonden binnen een kwartiertje te shaken om dan tot de constatacie te komen dat het nu natuurlijk nog een stuk donkerder was buiten. Ze begonnen in de schemering, de ijzige kou en de gietende regen aan de afdaling. De helft zonder jas. Hallucinant hoe weinig verantwoordelijkheid deze mensen hadden ten opzichte van hun kinderen. Echt niet te geloven.

21/08/2007 : Dag 48 : Refugi de Estany de Juclar – Mérens-les-Vals

Vertrek : 7u30

Aankomst : 13u50

Wandeltijd : 5u20

Afstand : 14km

Klimmen : 300m

Dalen : 1550m

De jeugdbende van gisteren, een dikke bende egoïsten was het. Leuk idee om hier een avondje in de bergen te komen maar een beetje respect voor diegenen voor wie deze hut écht gemaakt is was wel op zijn plaats geweest. Tot middernacht kon ik het gelach, gepraat en geroep wel verdragen maar daarna ben ik na enkele “shhhht’s” van de Brugse en mijzelf

toch eens goed uitgevlogen. Tegenover mijzelf en de Brugse vrouw was zo'n gedrag wel arrogant en egoïstisch, maar vooral tegenover de vrouw die hier met haar baby moest overnachten vond ik het ronduit grof en ongepast. De kleine had koud en kon met zo'n kabaal onmogelijk de slaap vatten. Enfin, nadat ik eens goed had staan roepen waarop het stond werd het toch stil genoeg om te slapen. In die uren dat ik wakker had gelegen had ik mijn barometer een spectaculaire duikvlucht zien maken terwijl de regen neergutste op het stalen dak en hier en daar zelfs binnenlekte.

Om 6u30 stond ik dan samen met de Brugse en de vrouw met baby op en met goed veel lawaai pakten we onze spullen in. Toen ik een eerste keer naar buiten ging schrok ik mij kapot : boven de 2400m waren de hellingen besneeuwd! En ik moest hoe dan ook over Port d'Albe (2535m), dat zou nog lollig worden. De hemel was chaotisch maar voorlopig leek het wel eventjes droog te zullen blijven. Rond 7u30 was ik op weg. Over wat rotsen liep ik eerst langs de zuidkant van het meer om daarna

over een kleine rotsachtige graat tussen de twee Estanys de Juclar door te steken naar de andere oever. Daarna begon ik te klimmen. Hoe hoger ik kwam, hoe witter het werd. Boven lagen er toch enkele centimeters sneeuw. De klim was gelukkig niet al te steil en ik kon zonder

problemen naar boven. De hemel was intussen weer aan het betrekken en eenmaal op de col begon het weer lichtjes te sneeuwen. Ik had een mooie terugblik in Andorra. Verder naar het zuiden leek het wel mooi weer te zijn.

De afdaling aan de andere kant van de col was wat moeilijker omdat ik over een puinhelling moest waar de markeringen waren ondergesneeuwd. Eenmaal aan het Etang de l'Albe was ik onder de sneeuwgrens gedaald en moest ik enkel nog opletten voor geglibber op de natte stenen. Over enkele makkelijke blokkenvelden ging het heel langzaam naar beneden richting Etang de Couart. De bergtoppen waren intussen weer in de wolken verdwenen en het begon te regenen. Het maakte het wandelen er niet genietbaarder op. Het Etang de Couart, dat in veel wandelgidsen als een hele moeilijke passage wordt omschreven, passeerde ik heel eenvoudig langs de noordkant. Soms is het een beetje diep aan de rechterkant, maar technisch stelt de hele passage niets voor. Na het meer had ik de keuze tussen de route naar l'Hospitalet près d'Andorre en deze naar Mérens-les-Vals. Ik koos links, dus Mérens.

De mist daalde nu helemaal neer. Over een met steenmannetjes gemarkeerd pad kwam ik al snel op een blokkenveld terug, waarvan ik, gezien het zicht maar een meter of 30 bedroeg, het einde niet zag liggen. Door de regen was opperste concentratie weer vereist en tegen een slakkengangetje sukkelde ik voort. De blokken werden steeds groter, tot vrachtwagen-container-afmetingen toe. Dikwijls moest ik een stukje rondlopen omdat de hoogteverschillen tussen de verschillende blokken te groot waren en een metertje naar beneden springen door de regen levensgevaarlijk was. Nu en dan trok de mist heel even op en kon in eens 100 of 200 meter ver zien. En steeds zag ik hetzelfde : een kloof met blokken, blokken, en nog meer blokken. Dit was nog erger dan de oostkant van de Port d'Artigue, een woesternij zoals ik er nog geen had gezien in heel de Pyreneeën.

Ik was al meer dan een half uur aan het sukkelen toen de wolken heel even optrokken en ik een paar honderd meter ver kon kijken. En ik zag uiteraard alleen maar blokken. Toen ben ik

heel even elke controle over mezelf verloren, de enige keer op heel de tocht. Ik sloeg met mijn wandelstokken uit frustratie woest op de stenen en smeed mijn rugzak uit. Daarna ging ik in de stromende regen op een steen zitten en had ik moeite om mijn tranen te bedwingen. Ik had gehoopt vlug in Mérens te geraken en op het gemak mijn inkopen enzo te kunnen gaan doen in Ax-les-

Thermes maar door al dat gesukkel hier zou het weer een gejaagde middag gaan worden. Na een minuutje vermande ik mijzelf, at mijn laatste cake helemaal op en begon mij daarna rustig en geconcentreerd verder een weg te banen door deze verschrikking. Na meer dan een uur kreeg in eindelijk terug vaste grond onder de voeten. Mentaal had deze passage mij helemaal uitgeput. Ongeloofelijk hoeveel concentratie het had geveerd om hier safe

doorheen te geraken. Met het regenwater klotsend in mijn schoenen daalde ik daarna door het natte lange gras verder langs twee meertjes.

Na het Etang de Compte zakte ik onder de wolkenbasis en kreeg ik aansluiting op de GR10 en waren de moeilijkheden dus helemaal voorbij. In sneltreinvaart daalde ik door het bos af naar Mérens, terwijl het intussen gestopt was met regenen. Rond 13u50 bereikte ik het dorp. Op een bankje bond ik onder grote belangstellingen van mensen die vanachter hun gordijntje meekeken mijn wandelstokken aan mijn rugzak en wrong mijn kousen uit. Daarna ging ik liften aan de grote weg naar Ax. Het viel mij op hoeveel mensen met een lege koffer naar het tax-free Andorra reden en hoeveel er met een volle koffer terugkwamen. Na een kwartiertje had ik nog geen lift dus liep ik snel naar het station toen er een trein aankwam.

Het station lag een kilometertje buiten Ax. Aan enkele gemeentewerkers informeerde ik naar een supermarkt. Die lag nog eens twee kilometer verder weg, maar nu was de siësta nog bezig. Dus liep ik eerst naar het stadcentrum. Ik kocht een grote zak chips die ik helemaal opschrokte terwijl ik wachtte tot het internetcafé onder het casino om 15u zou opengaan. Daar stuurde ik een bericht naar het thuisfront en checkte ook eens zelf de weerberichten. Het zag ernaar uit dat na morgen het meeste leed wel geleden zou zijn en binnen een dag of vijf zou het zo te zien zelfs bijzonder warm worden. Het was ook tijd om eens aan de terugreis te beginnen denken en ik keek eens naar de drie grote mogelijkheden : Eurolines vanuit Perpignan, TGV vanuit Banyuls via Perpignan en Ryanair vanuit Carcassonne. Ik gaf mijn ouders de opdracht om vooral Eurolines eens wat verder te checken aangezien ik hier zelf geen tijd voor had. Daarna begon ik langs de grote weg naar de Champion te klefferen. Ik deed er al mijn inkopen maar vond geen gas, in tegenstelling tot wat de site van campingaz beweerde. Terug in het station werd ik lastiggevalen door een zatlap. Om 19u30 zat ik op de Camping Municipal van Mérens-les-Vals.

Terwijl ik mijn avondeten bereidde, mijn kousen waste en een douche nam besefte ik het nog niet goed, maar deze tocht had, zoals Ton Joosten een beetje had voorspeld, meer met mij gedaan dan ik dacht. Ze had mij vooral mentaal uitgeput. Toen ik in Mérens zat dacht ik stilaan meer aan mijn aankomst in Banyuls dan aan de acht dagen die er nog aan vooraf zouden gaan. Het waren acht bijzonder harde dagen geweest. Mooi, maar hard. Wanneer ik er maanden later aan terugdenk overvalt mij telkens een beklemmend gevoel. Op voorhand lees je ze met een smalende glimlach, die zinnnetjes van Joosten. Maar hij zit er knal op. Dit was geen tocht waar ik enkele leuke herinneringen zal overhouden, maar een indringende gebeurtenis die ik voor de rest van mijn leven met mij meedraag. Ja, op weg naar Mérens zijn dingen gebeurd die mij niet meer loslaten.